

Pirmas skyrius

Kelionė upe

Pedingtonas atsisėdo lovoje. Jis atrodė suglumęs. Vindzoro sodų trisdešimt antrame name viskas, ypač pusryčiai, vykdavo pagal griežtą tvarkaraštį, tad dabar jautėsi tikrai neįprastai, pažadintas taip anksti.

Jis atidžiai apsidairė kambaryje, bet viskas stovėjo savo vietose.

Tetos Liusės nuotrauka, daryta prieš pat jai persikeliant į pensijon išėjusių meškų namus Limoje, stovėjo ant stalo šalia lovos, prie indelio su ypatingu marmeladu ir keleto kitų daiktų.

Sena Pedingtono skrybėlė ir bajinis paltukas kabėjo ant durų kabliuko, o perujietiškos monetos sentavai tūnojo po pagalve.

Svarbiausia, kad pakėlęs patalynę ir žvilgtelėjęs po ją meškiukas galėjo atsikvėpti, nes jo odinis lagaminėlis tebegulėjo lovos apačioje. Jame buvo slaptas skyrius su iškarpų albumu ir daugybe svarbių dokumentų.

Pedingtonas atsiduso su palengvėjimu. Nors gyveno su Braunais jau daugiau nei metus, jis taip ir nepriprato prie savo atskiro kambario ir nebuvo toks meškiukas, kuris tikėtų lengvai atsiradusiomis progomis.

Kaip tik tuo metu, kai prieš grįždamas į lovą išsiblaškęs įmerkė leteną į stiklainį su marmeladu, Pedingtonas pastatė ausis.

Iš sodo sklido neaiškūs balsai. Keletą kartų jis išgirdo durų trenksmą, paskui tolumoje tarsi dzingsėjo lėkštės, o ponas Braunas davė paliepiamus.

Pedingtonas išsiropštė iš lovos ir nuskubėjo prie lango. Garsai skambėjo labai įdomiai, ir jam visai nepatiko mintis, kad praleido kažką svarbaus. Žvelgdamas pro stiklą, jis vos nenuvirto iš nuostabos, kai pamatė ypatingą dalyką. Stipriai pūstelėjęs patrynė langą letenėle, tikrindamas, ar nesusapnuoja.

Mat ten, ant pievelės, visa Braunų šeima – ponas ir ponija Braunai, Džonatanas ir Džudė – buvo susirinkę prie didelio pinto krepšio. O jam bežiūrint iš virtuvės išėjo namų šeimininkė ponija Berd, nešina didžiule sumuštinių prikrauta lėkšte.

Pedingtonas nusiropštė nuo palangės ir nuskubėjo žemyn. Viskas atrodė labai paslaptinga ir būtinai reikėjo šitai išsiaiškinti.

– Pasikliauti Pedingtonu! – ištarė jie, kai meškiukas žengė pro virtuvės duris, o jie tuo metu buvo beužveriantys pintinės dangtį.

– Tas meškiukas gali užuosti sumuštinį su marmeladu net už mylios, – suniurnėjo ponija Berd.

– Iš tiesų, – tarė Džudė, mostelėdama jam pirštų, – tai turėjo būti staigmena. Dėl to atsikėlėme ypač anksti.

Meškiukas Pedingtonas vis labiau stebėdamasis akimis lakstė nuo vieno prie kito.

– Viskas gerai, Pedingtonai, – nusijuokė ponija Braun. – Nėra ko jaudintis. Mes tik ruošiamės keliauti upe.

– Ir rengiame lenktynes, – sušuko Džonatanas, mosuodamas žvejo tinkleliu. – Tėtis pažadėjo prizą tam, kuris pirmas ką nors sugaus.

Pedingtono akys vis apvalėjo.

– Iškyla? – šūktelėjo jis. – Atrodo, niekad anksčiau nesu keliavęs upe.

– Tai gerai, – tarė ponas Braunas, smagiai raitydamas ūsus. – Nes dabar kaip tik turėsi progą. Taigi paskubėk ir papusryčiauk. Šiandien nuostabi diena ir mes galėsime ja pasigrožėti.

Pedingtonui nereikėjo antrąkart siūlyti, ir kol Braunai krovė į automobilį likusius reikmenis, jis nuskubėjo vidun, kur laukė pusryčiai. Meškiukas mėgo išbandyti naujus dalykus ir jau nekantriai laukė šiandienos kelionės. Vienas maloniausių dalykų gyvenant su Braunais buvo daugybė patiriamų staigmenų.

– Ponia Berd, tikiuosi, niekad nebūsiu išbandęs visko, – pasakė Pedingtonas, kai ji įėjo į valgomąjį patikrinti, ar meškiukas jau suvalgė skrebutį su marmeladu. – Tada man nebeliks jokių staigmenų!

– Hm, – rūščiai atsakė ponia Berd, žvilgsniu išlydėdama jį iš kambario. – Jei prieš mums išeinant nenusiplausi tų kiaušininės su kumpiu likučių nuo ūsų, tikrai sulauksi staigmenos. Niekada nepagalvojau, kad meškiukas galėtų būti toks nevala.

Įsižeidęs Pedingtonas pradingo koridoriuje.

– Aš tik stengiausi kuo greičiau pavalgyti, ponია Berd, – paaiškino jis.

Vis dėlto Pedingtonas nuskubėjo į viršuje esančią vonią. Prieš išvykdamas turėjo atlikti dar keletą svarbių reikalų. Pirmiausia susikrauti lagaminą, tada patyrinėti atlasą. Pedingtonas labai domėjosi geografiija ir jam tikrai patiko mintis surengti kelionę upe. Tai skambėjo neįprastai.

– Nežinau, kodėl taip yra, – pasakė ponია Berd, taisydamosi skrybėlę maždaug keturiasdešimtą kartą, – bet kai ši šeima kur nors išsiruošia, visada užtrunka mėnesį viską sutvarkyti.

Braunai jau buvo viską susikrovę į automobilių ir dardėjo upės link. Be Braunų, ponios Berd ir Pedingtono, mašinoje dar tilpo pintinė, gramofonas, krūva plokštelių, daugybė ryšulių ir keletas žvejybos tinklelių, o ką jau kalbėti apie kelis skėčius nuo saulės, palapinę ir kalną pagalvėlių.

Ponia Braun nejaukiai pasimuistė, sutikdama su ponია Berd. Odinis Pedingtono lagaminas rėmėsi jai į nugarą, o sena skrybėlė, kurią jis atkakliai nešiojo saugodamasis saulės smūgio, nuolat kuteno veidą.

– Ar tai labai toli? – paklausė ji.

Pedingtonas sėdėjo šalia ant priekinės sėdynės ir tyrinėjo žemėlapi.

– Manau, tai kitas posūkis į dešinę, – pranešė jis, letena sekdamas maršrutą.

– Tikiuosi, – atsakė ponias Braun. Tą rytą jie jau kartą buvo pasukę neteisingu keliu, kai Pedingtonas per klaidą savo žemėlapyje sekė paskui džiovintos marmelado juostelės gabalėlį.

– Fantastiškas posūkis į dešinę prie džiovintos marmelado juostelės, – suniurnėjo ponias Braunas. – Policininkui tai visai nepatiko.

Norėdamas pasitaisyti, Pedingtonas iškišo galvą pro langą ir pauostė.

– Manau, pone Braunai, mes jau nebetoli! – sušuko jis. – Jaučiu kažką neįprasto.

– Tai degalai, – pasakė ponias Braunas, sekdamas Pedingtono letenos kryptimi. – Upė šioje pusėje.

Tai ištarus automobilis nusuko už kampo ir ten, tiesiai priešais juos, atsivėrė didžiulė vandens platybė.

Pedingtono akys nušvito, kai jie visi išsiropštė iš automobilio. Ir kol kiti krovė atsargas, jis stovėjo ant upės kranto grožėdamasis vaizdu. Meškiukui jis padarė didžiulį įspūdį.

Pakrantės takas buvo pilnas žmonių ir visur plūduriaivo valtys. Irklinės valtys, baidarės, plokščiadugnės valtys ir burlaiviai su vėjyje besiplaikstančiomis baltomis burėmis. Netrukus pro šalį praplaukė žmonių pilnas garlaivis ir sukėlė didelę bangą, taip sujudindamas mažesnius laivelius. Garlaivio keleiviai atrodė labai linksmi ir laimingi, keli iš jų parodė į Pedingtoną ir pamojavo jam.

Meškiukas atsakydamas kilstelėjo skrybėlę ir tada pasisuko į kitus.

– Manau, upė man patiks, – pareiškė jis.

– Labai tikiuosi, brangusis, – nerimaudama tarė ponia Braun. – Tai *tavo* išvyka.

Ji pažvelgė į prieplaukoje prišvartuotų valčių eilę. Vakar atrodė, kad pono Brauno mintis surengti kelionę upe – labai gera. Bet dabar, kai jie iš tikrųjų buvo čia, ji turėjo blogą nuojautą ir žinojo, kad ponia Berd jaučiasi taip pat. Iš arčiau valtys atrodė siaubingai mažos.

– Ar esi tikras, kad jos saugios, Henri? – paklausė ponia Braun, nervingai žiūrėdama į valtis.

– Saugios? – pakartojo ponas Braunas, vesdamas visus link prieplaukos. – Žinoma, jos saugios, Mere. Tiesiog palik viską man.

– Pedingtonai, paskirsiu tave būti atsakingą už visus lynus ir kitus dalykus! – sušuko jis. – Tai reiškia, kad gali ją vairuoti.

– Labai ačiū, pone Braunai, – pasakė Pedingtonas, jausdamasis pats svarbiausias. Jo akys žibėjo iš susijaudinimo, kai įlipo į valtį ir letenomis rūpestingai viską ištyrinėjo.

– Valtininkas dabar truputį užsiėmęs, – tarė ponas Braunas, padėdamas kitiems įlipti. – Taigi aš pasakiau, kad nuo kranto atsistumsime patys.

– Pedingtonai! – šūktelėjo ponias Braun, nuo valtės dugno čiupdama geriausią ponios Berd kepurę nuo saulės. – *Galvok*, ką darai su tuo žvejybos tinkleliu. Nejau nori, kad kas nususuktų galvą.

– Atsiprašau, ponias Berd, – tarė Pedingtonas. – Tik išbandžiau.

– Gerai, – tarė ponas Braunas, sėsdamasis ant sėdynės ir tvirtai suimdamas irklus. – Pradėkim. Stokis prie vairo, Pedingtonai.

– Kam, pone Braunai? – suriko Pedingtonas.

– Įtempk lynus, – paragino ponas Braunas. – Nagi, kaire letena žemyn.

– O varge, – nervingai ištarė ponias Berd, viena ranka įsikibdama į valtės bortą, kita suimdama skėtį

nuo saulės. Akies krašteliu ji jau matė daugybę žmonių, spoksančių į juos.

Valties gale Pedingtonas stipriai patraukė du lynus, pririštus prie vairo. Jis gerai nežinojo, ar ponas Braunas turėjo omeny *savo*, tai yra pono Brauno, kairę, ar Pedingtono kairę, todėl truktelėjo abu. Visi viltingai laukė, kol ponas Braunas ėmė irkluoti.

– Turėjau numanyti, Henri, – po kelių akimirkų tarė ponias Braun, – būtų buvę daug lengviau, jei būtų pirma atrišęs valtį nuo prieplaukos.

– Ką! – sušuko ponas Braunas. Jis nusišluostė kaktą ir atsigręžęs piktai pažvelgė. – Ar dar niekas to nepadarė?

– Aš tai padarysiu, pone Braunai, – energingai sušuko Pedingtonas, ropšdamasis per valtės bortą. – Juk atsakau už lynus.

Braunai kantriai laukė, kol Pedingtonas apžiūrės lyną. Jam ne itin sekdavosi surišti mazgus, nes jo letenėlėms tai buvo gana sudėtinga, bet galiausiai jis paskelbė, kad viskas paruošta.

– Puiku! – dar kartą padrąsino jį ponas Braunas. – Pradedam. Atsišvartuok, Pedingtonai. Visi laikykitės!

– Ką daryti, pone Braunai? – sušuko Pedingtonas virš tykštančio vandens purslų.

Keliauti upe buvo daug sudėtingiau, nei jis tikėjosi. Reikėjo tempti tiek daug virvių, kad jis jautėsi šiek tiek sutrikęs. Pirmiausia ponas Braunas liepė jam atrišti virvę. Dabar visiems šaukė laikytis.

Pedingtonas užsimerkė ir iš visų jėgų tvirtai abiem letenomis įsikibo į lyną.

Jis tiksliai nežinojo, kas nutiko toliau. Vieną akimirką jis stovėjo valtyje, o kitą jos jau nebebuvo.

– Henri! – sušuko ponias Braunas, kai pasigirdo garsus pūkštelėjimas. – Dėl Dievo meilės! Pedingtonas įkrito į vandenį!

– Meškiukas už borto! – suriko Džonatanas, kai valtis atitrūko nuo kranto.

– Laikykis, Pedingtonai! – prašė Džudė. – Mes atplaukiame.

– Bet aš *laikiausi*, – šūktelėjo Pedingtonas, springdamas oru. – Dėl to ir įkritau.

Ponias Braunas šoko į vandenį su skėčiu nuo saulės.

– Paskubėk, Henri, – ragino jį.

– Esu tikra, Pedingtonas nemoka plaukti, – tarė Džudė.

– Ką pasakei? – suriko Pedingtonas.

– Ji pasakė, kad tu nemoki plaukti, – šaukė ponias Braunas.